

— Не дава да се лови! Угади, види се, че ще го водя на друго мѣсто и не се дава. Ето вижъ!

И пакъ опитахъ да наближа Мърча. А той наежилъ козина трака зжби и отстѣпя надире.

Разбра накрая арнаутинтъ, че нѣма да го бжде, поиска си обратно алтънитъ, даде ми единия наемъ за Мърча и си отиде.

Дълги години следъ това ние съ Мърча живѣхме заедно — дълхихме радости и несгоди. Съ него дочакахме и свободата на България. А сега, ето го моятъ другаръ. Лежи

въ краката ми и чувствува, че става дума за него. Забеляза ли, какъ презъ цѣлото време перѣше едното си ухо и проскимтяваше?

Момчетата често ми думатъ да го застрелямъ, че имъ омръзнало да го гледатъ да се върдаля като дрипа изъ двора. Кажй, посѣга ли се на такава стока! Ако ще още сто години да се влачи такъвъ, нѣма да дамъ косъмъ да падне отъ главата му. И все съ чисто брашно ще го храня.

И стариятъ овчаръ присегна, пое главата на своя другаръ и нѣжно я замилва.

Е. Кювлиевъ

ПАДАНЕ НА ПЛѢВЕНЪ

Нощъ зимна легна надъ земята,
царѣше сънна тишина, —
не шумолѣше и рѣката
всрѣдъ непрогледна тъмнина.
А въ Плѣвентъ, съсъ мъгла забуленъ,
низами бдѣха въ късний часъ,
и чуваха се грозни хули
за храбрецитъ отъ Кавказъ.
Че тамъ въ обсада, безъ надежда,
и гордиятъ Османъ паша
изпита кървави прекеждия —
на хората си — немощта.
Замисленъ, бледенъ, разнебитенъ,
той свойтъ първенци събра
и рече имъ, съ тжга нескрита:
— Азъ може въ битка да умра,

но вий докрая се борете!
Сега не виждамъ изходъ другъ:
съ войниците се оттеглете,
не се бавете никакъ тукъ! —
И спустнаха се тѣ тогава
по каменния мостъ на Витъ,
отстѣпиха въвъ бѣгъ, безславно.
Отъ всѣки хѣлмъ и всѣки ридъ
орждия къмъ тѣхъ гърмѣха:
руснацитъ, съсъ щикове,
като орли напредъ летѣха
презъ вражескитъ трупове.
И съсъ „ура“, съ победни пѣсни,
стихийно влѣзоха въ града,
и скоро, като слънце блесна,
изгрѣя нашта свобода!

Ненчо Савовъ

